

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.II.20.059/2025/5.

A felperes: Felperes1
(Cím2)

A felperes képviselője: Dr. Dencső Dávid Ügyvédi Iroda; dr. Dencső Dávid ügyvéd
(cím5)

Az alperes: Alperes1
(cím1)

Az alperes képviselője: Horváth Antal Ügyvédi Iroda; dr. Horváth Antal ügyvéd
(cím6)

A per tárgya: sérelemdíj és egyéb

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék

4.P.20.204/2024/13.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes, 14. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint jelen per alperese peres eljárást kezdeményezett a Dabasi Járásbíróságon P.20.009/2023. számon a cég1 Kft. ellen bérleti díj és kötbér megfizetése iránt. A 2023. május 16. napján tartott tárgyaláson a jelen per alperese személyes nyilatkozatában elismerte, hogy a cég1 Kft. ügyvezetőjével, a jelen per felperesével a bérleti jogviszony tárgyában 2022. július 28. napján folytatott telefonbeszélgetésről a másik fél hozzájárulása nélkül hangfelvételt készített. Az áttétel folytán a Mosonmagyaróvári Járásbíróságon P.20.564/2023. szám alatt folytatódó eljárásban a jelen per alperese 6. sorszámú beadványához bizonyítékként pendrive-on csatolta a hangfelvételt. A perben a hangfelvétel meghallgatására nem került sor, ugyanis a felek 2024. március 6. napján egyezségezt kötöttek, melyet a bíróság jóváhagyott.

[2] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes 2022. július 28. napján jogosulatlanul készített hangfelvételt, ezzel megsértette a hangfelvételhez való személyiségi jogát. Kérte az alperest kötelezni a hangfelvétel megsemmisítésére, illetve ennek igazolására, továbbá 500.000 forint sérelemdíj és járulékai, valamint a perköltség megfizetésére. Előadta, hogy 2020. október 14. napján, mint a cég1 Kft. ügyvezetője ingatlan bérleti szerződést kötött az alperessel. A Dabasi Járásbíróság előtt folyamatban volt eljárásban az alperes elismerte, hogy a felperes hozzájárulása nélkül hangfelvételt készített a peres felek telefonbeszélgetéséről. Az alperes jogi képviselője korábban a hozzájárulás hiányára tekintettel jogellenesen készült hangfelvételt nem csatolta. Ezt az álláspontját azonban utóbb megváltoztatta és a hangfelvételre bizonyítékként hivatkozott. Az alperes elismerte a jogellenes készítés tényét. A sérelemdíj tekintetében a felperes utalt arra, hogy vezető beosztásban lévő személy, a bizalmi kommunikáció élete elengedhetetlen része, azonban a történetek miatt korábbi magabiztossága, a partnerek felé bizalma csökkent.

[3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy a bírósági eljárásban a hangfelvétel lejátszása, felhasználásra nem került sor, mert a felek egyezségezt kötöttek. A felvételt kizárólag azért csatolta, hogy - más bizonyítékok hiányában - keresetének megalapozottságát igazolja. Álláspontja szerint a felperes oldalán jogsérelem nem történt, sem a jogsértés megállapítására, sem sérelemdíjban marasztalására nem kerülhet sor. Előadta továbbá, hogy az egyezség megkötését követően jogi képviselőjének felhívására annak jelenlétében az érintett hangfelvételt törölte.

[4] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes 2022. július 28. napján az általa engedély nélkül készített hangfelvétellel megsértette a felperes személyiségi jogát. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a jogsértéssel előállított hangfelvételt semmisítse meg. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Akként rendelkezett, hogy mindegyik peres fél viseli a perrel felmerült költségeit.

[5] Az elsőfokú bíróság a tényállást a felek egyező előadására tekintettel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 266. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Az alperes a 2022. július 28. napján a felperes hozzájárulása és engedélye nélkül készített, a telefonján tárolt hangfelvétellel megsértette a felperesnek a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:48. § (1) bekezdése szerinti hangfelvételhez fűződő személyiségi jogát. A jogsértés megállapítására irányuló kereset a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján találta alaposnak. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés d) pontja alapján kötelezte az alperest a hangfelvétel megsemmisítésére. Rámutatott, hogy az alperes ugyan úgy nyilatkozott, a felvételt utóbb törölte, az azonban a bérleti jogviszony tárgyában folyamatban volt perben csatolt bizonyítékként jelenleg is rendelkezésre áll. Kifejtette, hogy a jelen per bírósága a más bírósági eljárásban becsatolt bizonyítékról nem rendelkezhet, azt kizárólag a járásbíróság döntése befolyásolhatja.

[6] A törvényszék a felperes sérelemdíj iránti igényét nem találta alaposnak. Ítéletének indokolása szerint a Ptk. 2:52. § (1) – (3) bekezdéseit a kialakult bírói gyakorlat szerint úgy kell értelmezni, személyiségi jog megsértése esetén az igényt érvényesítő felet terheli annak bizonyítása, hogy őt nem vagyoni sérelem érte. A felperes előadása, valamint a vele szoros üzleti kapcsolatban álló tanú vallomása alapján nem volt megállapítható olyan immateriális hátrány, ami a sérelemdíj iránti igényt alátámasztotta volna. A jogellenes hangfelvétel az üzleti és egyéb kommunikációs területen okozott sérelmet. A felperes által hivatkozott hátrányok nem voltak olyan súlyúnak tekinthetők, amelyek a sérelemdíj kettős - kompenzációs és punitív - funkciójára tekintettel (BDT2017.3657., BDT2018.3821., BJD2016.1.) megalapozták volna a felperes igényét. Az elsőfokú bíróság következtetése az volt, hogy a Ptk. 2:52. § (1) bekezdésben írt nem vagyoni sérelem tekintetében a felperes bizonyítása nem volt eredményes, ugyanis olyan jellegű érdemi nem vagyoni sérelmet nem lehetett megállapítani, mely alapján szankció alkalmazása lenne indokolt.

[7] Az elsőfokú ítéletnek a sérelemdíj iránti igényt elutasító és ehhez kapcsolódóan a perköltség viseléséről rendelkező része ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg, kötelezze az alperest 500.000,- Ft sérelemdíj és az az után 2022. július 28. napjától járó késedelmi kamat, valamint a felperes által felszámított perköltség megfizetésére. Előadta, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdéséből következően a sérelemdíj iránti igény kapcsán további hátrány bekövetkezésének bizonyítása nem szükséges, a jogsértés tényét pedig igazolta. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott bírói gyakorlat a régi Ptk. hatálya alatt alakult ki és csakis a régi Ptk. hatálya alatt volt alkalmazandó. A jelenleg hatályos Ptk. a nem vagyoni hátrány bizonyítására vonatkozó kötelezettséget – bizonyos mértékben – kiküszöböli azáltal, hogy a személyiségi jogi sérelem bekövetkezését a jogsértés megvalósulásával vélelmezi. A változás a régi Ptk. és a hatályos Ptk. között nem abban mutatkozik meg, hogy nincsen szükség nem vagyoni hátrányra, mindösszesen annyiban, hogy annak bizonyítása nem szükséges minden esetben, ezzel jelentős könnyebbséget biztosítva a sérelmet szenvedett félnek. A sérelmet okozó felet terheli a bizonyítás, ugyanis a sérelmet szenvedett fél nem vagyoni sérelmét a jogszabály vélelmezi. Az alperes a teljes eljárás alatt nem terjesztett elő érdemi bizonyítást, mindösszesen általános vitatást fogalmazott meg minden felperesi előadás és érdemi bizonyítás vonatkozásában.

[8] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú ítélet nem veszi figyelembe a jelen peres eljárás alapját képező személyiségi jog alapjait. Több bírósági döntés vizsgálta a sérelemdíj megállapításának feltételeit, különösen a bagatell igények körét. Ezen döntések

azonban nem a képmás és hangfelvételhez fűződő személyiségi jogot, illetve az ehhez kapcsolódó jogsértést vizsgálták. Úgy kellett volna eljárnia az elsőfokú bíróságnak, hogy az általános életpaszthalatok alapján megvizsgálja, hogy általános helyzetben a jogellenesen készített hangfelvételek esetén milyen sérelmet tud elszenvedni valaki, majd jelen, konkrét peres eljárás adataival összevetve megvizsgálja, hogy a felperes enyhébb vagy súlyosabb sérelmet szenvedett-e el. A felperes többször is előadta, valamint tanúval is bizonyította az elszenvedett nem vagyoni sérelmet. Életszerűtlen, hogy az elsőfokú bíróság az előadott sérelmeknél nagyobb sérelmet vár el egy hangfelvétel esetén. Egy hangfelvétel esetében a sérelem nem érheti el a súlyos depressziót, fizikai tüneteket, mint egyes más személyiségi jogi jogsérelmek esetében. Láthatóan a mindennapok során a hangfelvételek készítése egyre gyakoribb, egyre elterjedtebb. A magánjogi szankció funkció azonban semmiképpen nem tud érvényesülni, ha az elsőfokú bíróság az ilyen jogellenes felvételeknek teret enged az üzleti életben. Az ítélet annak ellenére, hogy a jogsértés tényének megállapítására irányuló kereseti kérelmet alaposnak találta, lényegében semmilyen hátrányt nem fogalmaz meg az alperessel szemben. A képmáshoz és hangfelvételhez fűződő személyiségi jog teljes egészében kiüresedik, amennyiben a jogrendszer semmilyen szankciót nem kapcsol a megsértéséhez, felhasználását megengedi, mindösszesen a felhasználás után törlésre kötelezi a jogsértőt. Az ítéletnek semmilyen módon nem lesz visszatartó ereje, mert az elsőfokú bíróság ítélete megerősíti az alperesben, hogy érdemi szankciója nincsen a személyiségi jogi sérelem okozásának.

[9] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú határozat fellebbezéssel támadott része helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a felperes a meghallgatása során elmondottakat semmilyen formában sem igazolta, személyiségén nem látszottak azok a tünetek, amelyekre hátrányként hivatkozott. A felperes által meghallgatni kért tanú sem tudta igazolni a keresetlevélben leírt immateriális sérelmeket. A felperes és a tanú üzlettársak, a tanútól elfogulatlan vallomás nem volt várható. A felperes és a tanú által előadottak életszerűtlenek, a mai fiatal vállalkozókat, úgy általánosságban a fiatalokat, egy személyiségi jogsérelem nem dönti sem lelkiileg sem anyagilag romba. A hangfelvételt a bérleti jogviszony tárgyában indult perben nem hallgatták meg. A peres eljárás irataiból az is megállapítható, hogy a felperessel szemben más lehetősége igaza bizonyítására nem volt, a felvétel becsatolásáig nem volt a felperes kompromisszum kész, a becsatolás után azonnal egyezséget kötött. Hivatkozott a BH 2016.9.241. számú döntésre, mely szerint a személyiségi jogi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése. A körülmények bírói mérlegelése adott esetben azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. Utalt a Szegedi Ítéltábla Pf.20.289/2017/4 számú ítéletének indokolására. E szerint nem minősül visszaélésnek a kép és hangfelvétel készítése, illetőleg felhasználása, ha arra közvetlenül fenyegető vagy már bekövetkezett jogsértés bizonyítása céljából köz- vagy jogos magánérdekből kerül sor, feltéve, hogy annak készítése és felhasználása a bizonyítani kívánt jogsértéshez képest nem okoz aránytalan sérelmet. A 2/2024. számú Jogegységi Határozatban határozatában pedig kifejtésre került, hogy az alapvető jogok védelme nem korlátlan. Alapvető jog más alapvető jogi érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

[10] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül, a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátai között [Pp. 370. § (1) bekezdése, 371. § (1) bekezdése]

bírálta felül, így az nem érintette sem a személyiségi jog megsértését megállapító ítéleti rendelkezést, sem a hangfelvétel megsemmisítését előíró rendelkezést.

[11] A fellebbezés nem alapos.

[12] Az ítéltábla a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben írtakra tekintettel szükségesnek tartja rámutatni: a Ptk 2: 48.§ (1) bekezdése szerint képmás vagy hangfelvétel elkészítéséhez és felhasználásához az érintett személy hozzájárulása szükséges. A Ptk. -csakúgy, mint a korábban hatályos, a polgári törvénykönyvről szóló 1959.évi IV. törvény (régi Ptk.) – szabályozásából következően a hangfelvétel hozzájárulás nélküli készítése – szűk körben meghatározott kivételektől eltekintve - önmagában, felhasználás hiányában is jogsértést valósít meg. A felperes keresetét a felvétel jogellenes elkészítésére – és nem felhasználására – alapította, ezért a jelen pernek a felhasználás elmaradása vagy megtörténte nem képezte a tárgyát. A jogellenes készítés - a jogsértés - tényét az elsőfokú bíróság megállapította, e rendelkezést a fellebbezés nem támadta. Ezért a másodfokú eljárásban nincs jelentősége a fellebbezési ellenkérelemben a jogellenesség hiányával kapcsolatos, a 2/2024. számú Jogegységi Határozatra és a Szegedi Ítéltábla Pf.20.289/2017/4 számú ítéletére alapított érvelésnek.

[13] A másodfokú eljárás tárgyát kizárólag az képezte, hogy a jogellenesen készített hangfelvétel a felperesnek okozott-e olyan immateriális hátrányt, ami a sérelemdíj iránti igényt megalapozza.

[14] A törvényszék a perben rendelkezésre álló adatokat mérlegelve, helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a jogsértés megállapítása és a jogsértéssel keletkezett hangfelvétel megsemmisítése mellett az adott ügyben a sérelemdíj alkalmazása szükségtelen. Az elsőfokú bíróság lényegében az ún. bagatell sérelemre utalt, amikor kifejtette, nem volt megállapítható olyan súlyú nem vagyoni hátrány, amely a sérelemdíj alkalmazását indokolta volna. Ezen megállapítással az ítéltábla egyetért, azonban az elsőfokú határozat indokolása kiegészítésre szorul.

[15] A felperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a törvényszék által hivatkozott bírói gyakorlat a régi Ptk. rendelkezésein alapul, az a jelenleg hatályos Ptk. alkalmazása során nem irányadó. Mind a BDT2017.3657., mind a BDT2018.3821. számú döntés a Ptk. alapján született. A törvényszék ítéletének indokolásában utalt a sérelemdíj kapcsán az új Ptk. tanácsadó testületének véleményére. E szerint a személyiségi jogsértés megállapítása, valamint az objektív szankciók megítélése mellett is a bíróság elutasíthatja a sérelemdíj iránti keresetet, ha a sérelmet szenvedett felet nem érte olyan nemvagyoni sérelem, amely sérelemdíj megítélésére adhatna alapot. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdés második fordulataként helyes értelmezése szerint a sérelmet szenvedett fél „az őt ért nemvagyoni sérelemért” követelhet sérelemdíjat, azaz a nemvagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének a „jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges” fordulata mentesíti a felperest a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól, de nemvagyoni sérelem hiányában nem teszi lehetővé sérelemdíj követelését. A Tanácsadó Testület tagjai egyetértettek abban, hogy a sérelemdíjra marasztalás lehetőségét biztosító törvényi rendelkezések céljának az a jogalkalmazás felel meg, amely nem marasztal olyan alacsony összegű sérelemdíj

megfizetésére, amely nem alkalmas sem a sérelem kompenzálására sem pedig a jogsértéstől visszatartó preventív hatása kifejtésére.

[16] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott a sérelemdíj iránti igényekkel kapcsolatos, a BH2016.241. számú eseti döntésben is megjelenő bírói gyakorlatra. E szerint téves az a jogi álláspont, hogy a sérelemdíj megállapításának kizárólagos feltétele a jogsértés megállapítása, és a bíróság nem mérlegelheti, hogy a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésében meghatározott szankciók alkalmazása orvosolja-e az érintett személy sérelmét, vagy a jogsértőt e jogkövetkezmények mellett sérelemdíj megfizetésére is kötelezni kell. A Ptk. 2:51. és 2:52. §-ából következően a jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj alkalmazása. A jogosultat ugyan az új szabályozás szerint nem terheli a hátrány bizonyítása, ez nem feltétele a sérelemdíj megítélésének. Azonban a 2:52. § (1) bekezdéséből kitűnően az érintett az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat. Tehát a sérelemdíj funkciója a személyiségi jogok megsértésével okozott nem vagyoni sérelmek kompenzálása. Az új Ptk. a sérelemdíj megítéléséhez, annak összegyszerűsége meghatározásához az eset összes körülményének mérlegelését írja elő a bíróságok számára, rögzítve azt, hogy az adott ügyben eljáró bíróságnak milyen szempontokat kell elsősorban figyelembe vennie annak megítélésénél, hogy szükséges és indokolt a sérelemdíj vagy sem. A mérlegelés körébe kell vonni a sérelmet szenvedett fél személyét, a jogsértés személyére, környezetére gyakorolt hatását, továbbá az eset egyéb körülményeit. A sérelemdíj összegének megállapításánál a sérelmet szenvedett felet ért hátrány és annak súlya, mértéke, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatása kap jelentőséget. A bíróságnak mindezek értékelésével kell megállapítania az adott személyt ért hátrányokat, és annak alapján eldöntenie, hogy a sérelmet szenvedett fél jogosult-e sérelemdíjra, amennyiben igen, milyen összegyszerűségben. A bírói mérlegelés adott esetben arra is vezethet, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére.

[17] Ezzel egyezően a Kúria Pfv. 21.133/2023/2. számú precedensképes határozatából következően a személyiségi jogi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése. A körülmények bírói mérlegelése adott esetben azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. Hasonlóképpen foglalt állást a Kúria az ugyancsak precedensképes határozatában, Kúria Pfv.IV.20.348/2023/5. számú határozatában, amikor kimondta, hogy a személyiségi jogi jogsértés megállapítása esetén a sérelemdíj megítélése nem automatikus. Nincs törvényi vélelem arra nézve, hogy a személyiségi jogsértés bekövetkezése sérelemdíj megállapításához vezet és a félnek ezt a törvényi vélelmet kellene megdöntenie. A fentiekben túl egyezően foglalt állást a jogkérdésben a Kúria a Pfv.IV.20.089/2023/7. számú részítéletében, a Pfv.IV.20.954/2022/4. számú ítéletében is.

[18] Mindezekből következően az objektív szankciók megítélése mellett is elutasíthatja a bíróság a sérelemdíj iránti keresetet, ha a sérelmet szenvedett felet nem érte olyan nem vagyoni sérelem, amely sérelemdíj megítélésére adna alapot. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdés második fordulataként helyes értelmezése szerint ugyanis a sérelmet szenvedett fél „az őt ért nem vagyoni sérelemért” követelhet sérelemdíjat, azaz a nem vagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, eltérően a személyiségi jogsértés objektív szankciójánál használt, feltételként rögzített kifejezéstől, ami a személyiségi jogsértés ténye.

[19] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében tévesen hivatkozott arra, hogy a felperest életkorából adódóan eleve nem érhetne olyan hátrány, ami a sérelemdíj iránti igényét megalapozná. Az, hogy a jogsértés milyen hátrányt okozott az igényt érvényesítő félnek, minden esetben egyedi, az adott eset összes körülményét értékelő mérlegelés alapján állapítható meg. E mérlegelés során szerepe lehet a sérelmet szenvedett életkorának, de önmagában az életkornak nem lehet olyan szerepet tulajdonítani, ami a sérelemdíj iránti igény érvényesítését eleve kizárná.

[20] Önmagában a jogellenes hangfelvétel elkészítése nem befolyásolta a felperes mások általi megítélését – ilyen körülményre a felperes nem is hivatkozott - a sérelemdíj alapjául szolgáló hátránként a jogsértésnek a felperesre közvetlenül gyakorolt hatása volt értékelhető. A felperest ért immateriális sérelem nem azonosítható a felperes által vezetett cég ügyintézésében, üzletvitelében bekövetkezett esetleges hátrányos változásokkal.

[21] A felperest ért nem vagyoni hátrány mértékének megítélésénél nem a felperesnek a jogsértéshez való viszonyulásából, szubjektív érzetéből kell kiindulnia a bíróságnak. Arra helyesen utalt a felperes fellebbezésében, hogy a bíróságnak egyfajta objektív mércét is alkalmaznia kell, azaz megvizsgálni, hogy általános helyzetben egy jogellenesen készített hangfelvétel esetén a magánszemély milyen sérelmet szenved el, majd ezt vonatkoztatnia a perbeli esetre. Az így megállapított hátrány az, ami köztudomású tényként figyelembe vehető. Összességében azonban az alábbiak szerint sem köztudomású tényként, sem a felperes személyes nyilatkozata és a perben beszerzett tanúvallomás alapján nem állapítható meg olyan, a felperest ért immateriális hátrány, ami a sérelemdíjjal való kompenzációt indokolná.

[22] A felperes arra hivatkozott, hogy az alperes általi jogsértést követően bizalmatlanabbá vált részben családi kapcsolataiban, részben az üzleti életben, kevesebb és rövidebb idejű telefonbeszélgetést folytat és inkább törekszik személyes kapcsolatfelvétellel. Személyes nyilatkozata szerint azonban az utazásokat, a személyes kapcsolatfelvételt a cég jelentős forgalma, értéke, ügymenete, által is indokolta. A szerződéseket eleve személyesen szokták meg tárgyalni, a megállapodások aláírása vagy személyesen vagy postai úton történik.

[23] A tanúként meghallgatott tanú elmondta, hogy tapasztalt változást a felperes üzletvitelében, telefonos ügyintézése minőségében és időtartamában. A felperes a jogsértés óta rendszeresebben jár városra. A tanú azonban azt is előadta, hogy az utóbbi években a jogszabályi környezet sokat változott, amely a cég működését befolyásolta. Nemcsak a partnerek igényei, hanem az adóhatóság állásfoglalása miatt is törekednek inkább a személyes találkozásokra a partnerekkel.

[24] A felperes személyes nyilatkozata és a tanúvallomás alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által hivatkozott hátrányok elsősorban az üzleti életben, az ügyvezetési feladatok ellátása során, illetve a felperes egyéb kommunikációs tevékenysége kapcsán jelentkeztek. Mindezek mellett a felperes személyes nyilatkozata és a tanúvallomás alapján az is megállapítható, hogy a felperesnek az üzleti életben gyakorolt szokásaiban, eljárásában bekövetkezett változások csak kisebb részben állnak okozati összefüggésben az alperesi jogsértéssel, azokat a cég kiterjedt tevékenységi köre, valamint az időközbeni jogszabályváltozások is indokolják. A felperes ezen túl

semmilyen magyarázatot nem adott arra, hogy a családi, magánéleti kommunikációs kapcsolataira miért hatott hátrányosan az alperesnek az üzleti élet területén elkövetett jogsértése. A felperesnél kialakult, állítása szerint a családi kapcsolataira, magánéletére is kiható bizalmatlanságot a felperes szubjektív érzékenysége is befolyásolhatja. A per tárgyát képező, az üzleti élet területén bekövetkezett jogsértéssel összefüggésben köztudomású tényként nem állapítható meg a magánéletben jelentkező hátrány. Az üzleti életben a felperen által hivatkozott hátrányok pedig olyan csekély súlyúak, amelyek nem teszik alapossá a sérelemdíj iránti igényt.

[25] A felperes fellebbezésében helyesen érvelt azzal, hogy a sérelemdíjnak magánjogi büntetés funkciója is van. A szankciós funkciónak azonban a jogsértővel szemben kell érvényesülnie, a sérelemdíj megítélésénél nem juthat szerephez azon büntetőeljárásokban hivatkozott, súlyosbító körülmény, hogy a jogsértés az utóbbi időben egyre elterjedtebb. A sérelemdíj egyik funkciója az okozott hátrány kompenzációjaként a jogsértő és a személyiségi jogában sértett személy viszonyában kifejezett anyagi kárpótlás, más részről a magánjogi büntetés a hasonló jogsértések megelőzése érdekében. A jogsértés megállapítása esetén is el lehet azonban utasítani a sérelemdíjra irányuló igényt, ha az a sérelem kompenzálásához nem szükséges, mert más szankciókkal kiegyenlíthető, illetve kizárólag magánjogi büntetésként hatna (Kúria Pfv.IV.20.089/2023/7.).

[26] Az ítéltábla álláspontja szerint jelen esetben az elszenvedett hátrány csekély súlyából, bagatell jellegéből következően kizárólag a sérelemdíj magánjogi büntetés jellege érvényesülne, ezért a sérelemdíj iránti igényt az elsőfokú bíróság helytállónan utasította el.

[27] Az ítéltábla nem ért egyet a fellebbezésben megjelenő azon állásponttal, hogy jelen esetben a jogsértés szankció nélkül maradt volna, hiszen az elsőfokú bíróság által alkalmazott Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) és d) pontja szerinti objektív szankció is a jogsértés jogkövetkezménye.

[28] A sérelemdíj iránti igényt elutasító ítéleti rendelkezés megváltoztatása nem volt indokolt, ezért alaptalan az elsőfokú perköltség megváltoztatására irányuló felperesi fellebbezési kérelem is.

[29] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit – a fenti indokolásbeli kiegészítéssel – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[30] Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján másodfokú perköltségét viselni köteles. A nyertes alperes a 17/2024. (XII.09.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással számította fel az elsőfokú eljárás során perköltségét, a másodfokú eljárásban csupán az elsőfokú eljárás során csatolt költségjegyzékre utalt. Az alperes azonban az ügyvédi munkadíjra vonatkozó megbízási szerződést nem csatolt, a hivatkozott költségjegyzék a másodfokú eljárásraösszecszerű igényt egyáltalán nem tartalmaz, az az alperes által szolgáltatott adatokból nem is határozható meg. Az alperesi perköltség felszámítás ezért nem felel meg a Pp. 81. § (2) bekezdésében foglaltaknak, ezért az ítéltábla a másodfokú perköltségről határozni nem tudott [Pp. 82. § (3) bekezdés].

Győr, 2025. június 5.

Dr.Szalay Róbert s.k.
.k.

a tanács elnöke

Dr.Konarik Attila s.k.

előadó bíró

Dr.Mészáros Zsolt s

bíró